

[Albertsen.]

måtte tages i anvendelse, for at lovforslaget kunne vises tilbage til socialudvalget til videre bearbejdelse.

Vi har nu drøftet det problem, som især var inde i billedet, nemlig spørgsmålet om ordet „hædersgave“ anvendt på den gruppe af borgere, vi havde ønsket inddraget under lovgivningen. For at få en tilslutning, som kan skabe flertal for det, der lå i vort oprindelige initiativ om at sikre de pågældende borgere de ydelser, som vi har tiltænkt dem, er der nu stillet et ændringsforslag, hvorefter de får den samme økonomiske ydelse, men ordet „hædersgave“ ikke anvendes i så henseende. Det kan få visse praktiske virkninger med hensyn til ydelsens omfang, men det mener vi må kunne klares på anden vis. Jeg kan derfor anbefale på et flertals vegne, at lovforslaget bliver gennemført med de nu stillede, af udvalget eller et flertal anbefalede ændringsforslag, så man tilgodeser de grupper, det drejer sig om.

Jeg vil gerne tilføje, at i og for sig var det ganske hensigtsmæssigt, at vi fik afbrudt den første del af anden behandling, idet de oplysninger, jeg gav om, at loven, da den blev vedtaget i 1945 og ved ændringerne i 1946 og senere, omfattede andre end de politiske fanger, der blev taget direkte af den tyske besættelsesmagt, nemlig også politiet, gendarmerne og de medlemmer af det kommunistiske parti, som blev taget, uden at der var nogen relation til modstandsbevægelsen, blev bestridt af hr. Per Federspiel, der i den forbindelse oplyste, at der dengang udtrykkeligt blev argumenteret imod det.

Hr. Per Federspiels oplysninger er ikke korrekte, men mine oplysninger svarer nøje til loven i 1945 og 1946. Jeg står her med lovændringen fra 12. juli 1946, som går ud på, at også de, der havde gjort en indsats på allieret side, kunne inddrages under loven. Den oprindelige lov af 1945 nævner udtrykkeligt, at der er tale om medlemskab af det kommunistiske parti, om tjenesteforhold i det danske politi eller grænsegendarmeriet, og lovændringen i 1946 bekræfter denne formulering og tilføjer altså dem, der var med fra allieret side. Der er det i så henseende bemærkelsesværdige, at lovændringen af 12. juli 1946 er underskrevet af hr. Per Federspiel.

Den oplysning, jeg gav under den tidli-

gere forhandling, var altså korrekt, mens den oplysning, som blev givet af hr. Per Federspiel, ikke var det, til trods for at det netop var hr. Per Federspiel, der underskrev ændringen.

Jeg finder anledning til at understrege dette, for den argumentation, jeg fremførte, byggede på den logiske tankegang, at det, vi nu gør, er at føre alle, der som følge af besættelsesmagtens aktioner blev ført til Tyskland, ind under denne lov, og det er i forsettelse af den tankegang, der lå til grund for loven i 1945 og ændringen i 1946.

Jeg skal anbefale lovforslaget til vedtagelse her i tinget.

Ulla Worm: Dette lovforslag om udvidede ydelser til besættelsestidens ofre fik en meget positiv modtagelse ved første behandling her i salen, og jeg kan da også på den konservative gruppes vegne gå ind for den udvidelse af ydelserne, der var tale om ved første behandling.

Under udvalgsbehandlingen er der stillet ændringsforslag af socialministeren, hvorefter bundgrænserne for erstatningerne skulle hæves med 500 kr. nu og derefter med 500 kr. igen fra april 1974. Vi kan fra det konservative folkeparti gå med til at hæve bundgrænsen med 500 kr. i år, men ikke til næste år. Vi mener ved at hæve bundgrænsen i år at følge fangeorganisationernes ønsker.

Så er der blevet nævnt ordet „hædersgave“. Det gav ret stor reaktion her i salen ved anden behandlings første akt, om jeg så må sige. Jeg vil gerne sige, at det konservative folkeparti med glæde vil gå med til at give en hædersgave til vore jødiske medborgere, der var med i Theresienstadt.

Under den fornyede behandling i udvalget har man ændret navnet „hædersgave“ og kaldt det et tillæg til erstatningen, for at det på den måde kunne komme til at omfatte alle, der blev deporteret under besættelsen, uanset af hvilken grund de blev det.

Det konservative folkeparti kan ikke gå med til at udvide grænsen sådan. Vi vil kun gå med til at udbetale hædersgaverne til de jødiske deporterede. Det, at man ikke mere kalder det en hædersgave, ændrer jo ikke ændringsforslaget i sig selv. Man sætte „ølse“ for, man sætte „ølse“ bag, pølsen beholder dog sin smag.